

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.774 van 5 februari 2004
in de zaak A. 71.781/VII-14.825.**

In zake : Oda DE CLOEDT-TYVAERT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. SEBREGHTS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat G. MARTYN,
kantoor houdende te AVELGEM,
Doorniksesteenweg 82.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Oda DE CLOEDT-TYVAERT op 25 oktober 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 29 augustus 1996 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling houdende weigering om een te Torhout, Edewallestraat 22, gelegen veebedrijf te veranderen, eensdeels, door uitbreiding met 39.500 braadkippen, de opslag van 8.000 liter petroleum, 26,8 kW motorvermogen en de opslag van 240 m³ mest en, anderdeels, door vermindering met 100 runderen, 10 varkens en de opslag van 324 m³ mest;

Gelet op het arrest nr. 66.312 van 20 mei 1997 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting, ingediend door verzoekster;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 6 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 december 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. BALLY die, loco Advocaat H. SEBREGHTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat I. DE TANDT die, loco Advocaat G. MARTYN verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster exploiteert een gemengde veehouderij aan de Edewallestraat 22 te Torhout.

Bij besluit van 5 oktober 1990 heeft het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Torhout akte genomen, geldend als vergunning tot 1 september 2011, van de exploitatie van een veehouderij omvattende, wat het aantal dieren betreft, 100 runderen, 10 varkens, 19.500 stuks pluimvee, de opslag van 394 m³ mest, de opslag van 16 m³ voeder, de opslag van 4.000 liter petroleum in een bovengrondse tank en motoren met een vermogen van 5,25 kW.

1.2. Op 17 oktober 1995 dient verzoekster bij de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen een aanvraag in voor de verandering van

de inrichting, eensdeels, door uitbreiding met 39.500 braadkippen, de opslag van 8.000 l petroleum, 26,8 kW motorvermogen voor de voederband en de ventilatie en de opslag van 240 m³ mest en, anderdeels, door vermindering met 100 runderen, 10 varkens en de opslag van 324 m³ mest.

Met de aanvraag beoogt de exploitante vergunning te verkrijgen voor de exploitatie van een kippenfokkerij bestaande uit 59.000 braadkippen, de bijhorende opslag van 330 m³ mest, de opslag van 12.000 liter petroleum, motoren met een vermogen van 32,4 kW en de opslag van 16 m³ voeder.

De milieuvergunningsaanvraag wordt ontvankelijk en volledig verklaard op 30 oktober 1995.

1.3. Met een besluit van 18 april 1996 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen de gevraagde vergunning. In verband met de mestafzet wordt in dit besluit overwogen "dat de totale mestproduktie na de uitbreiding zou stijgen tot een totaal van 11.210 kg P₂O₅ dat hiervoor bij een bemestingsnorm van 150 kg P₂O₅ /ha een oppervlakte van 74,7 ha nodig is om deze mest af te zetten; dat de aanvraagster geen gronden in eigen gebruik heeft; dat de exploitante bijkomende gegevens heeft verstrekt; dat uit het schrijven van 11 maart 1996 van de Vlaamse Landmaatschappij is gebleken dat hij als producent voorkomt op de lijst van erkend vervoerder AGRILAND om dierlijke mest te vervoeren naar Wallonië; dat deze erkende vervoerder momenteel nog steeds over de toelating beschikt om mest in te voeren in Wallonië; dat met een bijkomende bijzondere voorwaarde de exploitant ertoe verplicht wordt om steeds de mest op een ecologisch verantwoorde manier af te zetten".

1.4. Met een schrijven van 13 mei 1996 stelt de Vlaamse Landmaatschappij bij de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling beroep in tegen hogervermeld besluit van 18 april 1996. De Vlaamse Landmaatschappij voert aan dat de reële capaciteit van de stallen dusdanig is dat bij de aanvraag een milieu-effectrapport gevoegd had moeten worden, dat die stalcapaciteit ook meebrengt dat een afstandsregel van minstens 1.000 m ten opzichte van het dichtstbijzijnde hindergevoelige gebied in acht moet worden genomen en dat er onvoldoende garanties bestaan voor de afzet van de geproduceerde meststoffen.

1.5. In het kader van de beroepsprocedure worden verschillende adviezen uitgebracht.

1.6. Met een besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 29 augustus 1996 wordt het beroep dat de Vlaamse Landmaatschappij had ingesteld tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 18 april 1996 houdende het verlenen aan verzoekster van de vergunning voor de uitbreiding van haar inrichting, gegrond verklaard, wordt het beroepen besluit opgeheven en wordt aan verzoekster de gevraagde vergunning geweigerd;

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. Overwegende dat verzoekster in een eerste middel de schending aanvoert van "het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985, van artikel 5.9.8.3., § 3, van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne, en van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen zoals gewijzigd door de besluiten van de Vlaamse regering van 20 december 1995"; dat zij doet gelden dat het bestreden besluit de gevraagde milieuvergunning tot verandering van de inrichting weigert omdat de afzetmogelijkheden van de geproduceerde meststoffen onvoldoende bewezen zouden zijn terwijl "nergens in het Mestvergunningsdecreet, noch in het Milieuvergunningsdecreet, noch in het VLAREM II-besluit wordt opgelegd dat de aanvrager van een milieuvergunning voor het bekomen daarvan, moet staven dat de door de mestvervoerder aangeane engagementen vergund of realiseerbaar zijn" en "het bestreden besluit daardoor een voorwaarde toevoegt aan de mest- en milieuvergunningsrechtelijke reglementering die onderhavige besluiten niet voorzien"; dat zij in een verdere toelichting omstandig argumenten aanbrengt waaruit zou blijken dat de verantwoorde mestafzet wel degelijk gewaarborgd is en dat zij daarbij verwijst naar de mestexportovereenkomsten die werden aangegaan met de n.v. AGRILAND en met de b.v.b.a. FEDROTRANS;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord het middel als volgt weerlegt :

"Ten onrechte werpt verzoekster op dat nergens in het mestdecreet, noch in het milieuvergunningsdecreet, noch in VLAREM II wordt opgelegd dat de aanvrager van een milieuvergunning moet staven dat de door de mestvervoerder aangeane engagementen vergund of realiseerbaar zijn en voorts dat het niet aan de vergunningverlenende overheid, in casu de Minister, is om te oordelen of de door de mestvervoerder aangeane engagementen wel haalbaar zijn.

De vraag stelt zich of de Minister op 29 augustus 1996 op basis van de op dat ogenblik aan hem verstrekte informatie kon oordelen dat er onvoldoende garanties waren voor een ecologisch verantwoorde mestafzet.

De Minister heeft zich in casu gebaseerd op de gegevens in het advies van de VLM dd. 1 juli 1996 waarin o.a. ongunstig werd geadviseerd omdat : ... de in het contract vermelde gebruiker en vervoerder in totaal één toelating heeft om 15.000 ton kippenmest te importeren in Wallonië, dat deze toelating is verstreken op 31 juli 1996 (= 30 juni 1996), dat anderzijds deze vervoerder in totaal in het kader van vergunningsaanvragen, waarbij vergunning verleend werd, export engagementen heeft aangegaan voor meer dan 29.000 ton kippenmest; dat er bijgevolg onvoldoende garanties zijn dat de in het contract vermelde vervoerder effectief de in het verleden aangegane engagementen zal kunnen naleven ...

Dat er tussen de datum van het verlenen van het advies en de eigenlijke Ministeriële beslissing door het Waalse gewest een nieuwe toelating geldig tot 30 december 1996 werd verleend aan de NV AGRILAND voor de export van 23.000 ton kippenmest, verandert de facto niets aan de correctheid van het eerder verleende advies. Gezien de door de N.V. AGRILAND in het verleden aangegane engagementen was er minstens een dekking vereist voor in het totaal 29.000 ton kippenmest. Welnu, aangezien er ingevolge de nieuwe vergunning nog maar steeds 'dekking' was voor 23.000 ton kippenmest, was er inderdaad een onvoldoende garantie dat de kippenmest van verzoekende partij op een ecologisch verantwoorde manier zou kunnen worden afgezet.

Dat verzoekster op 5 september (!) 1996 een contract afsloot met de BVBA FEDROTRANS is een gegeven dat geenszins in aanmerking kon en moest worden genomen bij het nemen van de Ministeriële beslissing op 29 augustus 1996.

Bijgevolg had verzoekende partij niet aangetoond dat de in de uitgebreide inrichting geproduceerde dierlijke mest op een wettige wijze zou kunnen worden afgezet. Nochtans uit de samenlezing van artikel 5.9.8.3. par. 3 van het VLAREM II -dat stelt dat de geproduceerde dierlijke mest overeenkomstig het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen en zijn uitvoeringsbesluiten op een ecologisch verantwoorde manier moet worden afgezet- en artikel 5, par. 2, 11° van het VLAREM I -dat stelt dat de aanvrager van een milieuvergunning in zijn aanvraag minstens moet vermelden welke maatregelen hij zal treffen om aan de algemene en sectorale voorwaarden die van toepassing zijn op zijn inrichting te kunnen voldoen-, kan worden afgeleid dat verzoekster -als aanvrager van een milieuvergunning- in haar milieuvergunningsaanvraag moest aantonen dat de mestproductie verbonden aan de gevraagde uitbreiding van haar inrichting op een ecologisch verantwoorde manier zal kunnen worden afgezet, m.a.w. dat zij zich zal kunnen conformeren aan de voor haar geldende sectorale vergunningsvoorwaarden.

Het kan echter geenszins de bedoeling zijn geweest dat daarbij kan worden volstaan met het aantonen hoe de mest zal worden afgezet, zonder aan te tonen dát de mest op die manier op een ecologisch verantwoorde manier zal worden afgezet.

Aangezien verzoekende partij in casu niet had aangetoond dát de mest op een ecologisch verantwoorde manier zou worden afgezet en uit de gegevens van de VLM met duidelijkheid bleek dat de door AGRILAND aangegane engagementen niet realiseerbaar waren, heeft de Minister terecht de gevraagde uitbreiding geweigerd.

Vergunning van deze uitbreiding zou ingaan tegen het beginsel van het preventief handelen en het beginsel dat milieu-aantastingen aan de bron moeten worden bestreden. In het licht van deze beginselen kon de Minister de gevraagde

uitbreiding niet vergunnen gelet op het feit dat dit zou betekenen dat er in de toekomst illegaal mest moet worden afgezet.

Tenslotte wijst verwerende partij erop dat ingevolge het gewijzigde artikel 34, par. 6 van het mestdecreet een decretale link is ontstaan tussen de milieuvergunning enerzijds en de normen van het mestdecreet anderzijds, waardoor de Minister in het kader van een milieuvergunningsprocedure de bevoegdheid heeft om na te gaan of verzoekster in de toekomst de geproduceerde mest overeenkomstig de normen van het mestdecreet op een ecologisch verantwoorde manier zal kunnen afzetten";

2.3. Overwegende dat verzoekster in de memorie van wederantwoord onder meer volgende repliek geeft :

"Verwerende partij tracht nu op basis van de artikelen 5.9.8.3, § 3 Vlarem II, 5, § 2 Vlarem I en 34, § 6 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, voor te houden dat op de aanvrager van een milieuvergunning de verplichting rust aan te tonen dat de erkende vervoerder waarmee hij een vervoersovereenkomst heeft afgesloten, ook effectief de door hen afgenomen hoeveelheden mest zal kunnen verzetten. Voormelde artikelen bevatten evenwel geen dergelijke verplichting.

Met betrekking tot artikel 5.9.8.3, § 3 Vlarem II dient tesamen met het auditorsverslag uit de schorsingsprocedure te worden overwogen dat deze bepaling als verwijzing naar de verplichting ook het meststoffendecreet en zijn uitvoeringsbesluiten na te leven, een louter informatieve waarde heeft, omdat die regels ook zonder deze bepaling nageleefd moeten worden. In de rechtspraak van Uw Raad wordt hierover overwogen :

'Zoals deze bepaling is geredigeerd, verschaft ze op zichzelf genomen aan de vergunningverlenende overheden geen grond om op basis van de (te) verwachten mestproductie en de voorziene afzet ervan, een milieuvergunningsaanvraag tot het uitbreiden van een veestapel te weigeren'.

Ook artikel 5, § 2 Vlarem I legt op de aanvrager van een milieuvergunning niet de verplichting aan te tonen dat de mestafzet op een ecologisch verantwoorde wijze dient te geschieden. Overeenkomstig artikel 5, § 2, 11 Vlarem I is de vergunningsaanvrager slechts gehouden de vergunningverlenende overheid gegevens te verstrekken :

'Op basis van de beste beschikbare techniek voorziene maatregelen en/of installaties om : lucht-, bodem- en waterverontreiniging alsmede het gevaar voor de mens buiten de inrichting en het leefmilieu te voorkomen en/of te beperken'.

Door het voorleggen van de vervoersovereenkomsten, heeft verzoekster aan deze verplichting voldaan. Verwerende partij tracht aan artikel 5, § 2, 11° Vlarem I een betekenis te geven waaraan zij geenszins beantwoordt. Verzoekster is ten tijde van de vergunningsaanvraag niet gehouden het bewijs te leveren van een toekomstige ecologisch verantwoorde mestafzet, zeker dient zij niet aan te tonen dat de erkende vervoerder waarmee zij een overeenkomst heeft gesloten door de hem aangegane verbintenissen daadwerkelijk kan uitvoeren.

Tenslotte biedt ook het meststoffendecreet van 23 januari 1991, en meer bepaald artikel 34, § 6 hiervan, niet een rechtsgeldig motief tot weigering van een milieuvergunning wegens het onvoldoende gewaarborgd zijn van een ecologisch verantwoorde mestafzet. Het besluit dd. 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het meststoffendecreet is niet van toepassing op de vergunningsaanvragen waarvan de datum van de ontvankelijkheid en volledigverklaring voor de inwerkingtreding op 1 januari

1996 ligt. In casu werd de milieuvergunningsaanvraag van verzoekster ontvankelijk en volledig verklaard op 30 oktober 1995, zodat het besluit dd. 20 december 1995 niet toepasselijk is. Ook artikel 34, § 6 van voormeld decreet biedt aldus geen rechtsgeldige grondslag tot weigering van een milieuvergunning wegens het niet voldoende bewezen zijn van de ecologisch verantwoorde wijze van mestafzet.

Uit (wat) voorafgaat blijkt dat geen van de door verwerende partij aangehaalde artikelen een rechtsgeldige grondslag kan vormen voor de weigering van een milieuvergunning wegens het niet voldoende bewezen zijn van de ecologisch verantwoorde wijze van mestafzet. Door desalniettemin om deze reden de milieuvergunning aan verzoekster te weigeren, schendt de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen, en voegt zij een bijkomende voorwaarde toe aan de mest- en milieuvergunningsrechtelijke reglementering. Nergens in het Mestvergunningsdecreet, noch in het Milieuvergunningsdecreet, noch in het VLAREM II-besluit wordt opgelegd dat de aanvrager van een milieuvergunning voor het bekomen daarvan, moet staven dat de door de mestvervoerder aangegane engagementen vergund of realiseerbaar zijn. Deze zienswijze werd reeds herhaaldelijk bevestigd door de rechtspraak van Uw Raad. (...)"

2.4.1. Overwegende dat de bestreden vergunningsweigering steunt op de volgende motieven :

"Overwegende dat de fosfaatproductie van deze inrichting blijkens de gegevens in de aanvraag 11.210 kg fosfaat bedraagt (overeenkomstig 59.000 slachtkippen);

dat de mestopslag in de stallen zelf gebeurt en dat na elke vetmestperiode de droge mest door een erkende vervoerder zal opgehaald worden;

dat volgens art. 5.9.8.3., § 3 van titel II van het VLAREM de geproduceerde dierlijke mest op een ecologisch verantwoorde wijze moet afgezet worden; dat de exploitant geen grond in eigendom of pacht heeft waar de geproduceerde mest kan worden afgezet; dat voor de afzet van de dierlijke mest een contract met AGRILAND N.V. afgesloten werd en dat de totale hoeveelheid mest zal geëxploreerd worden; dat zoals nader toegelicht in het advies dd. 1 juli 1996 van de Vlaamse Landmaatschappij er onvoldoende garanties zijn dat de in het voormelde contract vermelde vervoerder effectief dit engagement zal kunnen naleven; dat er bijgevolg voor deze inrichting naar de toekomst toe onvoldoende mogelijkheden zijn om de geproduceerde dierlijke mest op een ecologisch verantwoorde wijze te kunnen afzetten";

2.4.2. Overwegende dat uit die motivering blijkt dat de gevraagde milieuvergunning werd geweigerd omdat de aanvraag niet verenigbaar werd geacht met artikel 5.9.8.3., § 3, van Vlarem II; dat deze bepaling luidt als volgt :

"De geproduceerde dierlijke mest dient overeenkomstig het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen en zijn uitvoeringsbesluiten afgezet op een ecologisch verantwoorde wijze";

dat, zoals ze is geredigeerd, deze bepaling op zich de vergunningverlenende overheden niet toelaat om op grond van de te verwachten mestproductie en de voorziene afzet ervan, een milieuvergunningsaanvraag tot het uitbreiden van een varkenshouderij te weigeren; dat, a fortiori, deze bepaling niet toelaat dat de vergunningverlenende overheid de milieuvergunning zou weigeren op grond van het motief dat de afzetcontracten die de exploitant van de inrichting heeft afgesloten, niet kunnen worden nageleefd door de mestvervoerder;

2.4.3. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord nog de bestreden beslissing tracht te verantwoorden door te verwijzen naar artikel 5, § 2, 11°, van Vlarem I en naar artikel 34, § 6, van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, zoals ingevoegd door het decreet van 20 december 1995 tot wijziging van voormeld decreet; dat evenwel nergens uit blijkt dat de voorliggende vergunningsaanvraag werd getoetst aan evengenoemde bepalingen; dat daarenboven artikel 5, § 2, 11°, van Vlarem I -waarin onder meer wordt bepaald dat de vergunningsaanvraag als gegevens dient te vermelden de op basis van de beste beschikbare technisch voorziene maatregelen en/of installaties om lucht-, bodem- en waterverontreiniging alsmede het gevaar voor de mens buiten de inrichting en het leefmilieu te voorkomen en/of te beperken alsook om te voldoen aan de algemene en sectorale milieuvoorwaarden die van toepassing zijn op de inrichting- er enkel toe strekt dat de aanvrager voldoende informatie zou verschaffen opdat de overheid met kennis van zaken over de aanvraag kan beslissen; dat die bepaling de vergunningverlenende overheden niet toelaat om op grond van de te verwachten mestproductie en de afzet ervan, een milieuvergunningsaanvraag tot uitbreiding van een varkenshouderij te weigeren; dat artikel 34, § 6, van het meststoffendecreet van 23 januari 1991, zoals ingevoegd door het decreet van 20 december 1995 tot wijziging van het meststoffendecreet slechts in werking is getreden op 1 januari 1996 nadat de aanvraag van verzoekster ontvankelijk en volledig was verklaard; dat uit niets blijkt dat het de bedoeling van de regelgever was om de nieuwe bepalingen retroactief te laten werken, derwijze dat reeds ingediende vergunningsaanvragen die bovendien ontvankelijk en volledig waren verklaard zouden moeten vervolledigd worden met bepaalde mestafzetdocumenten;

2.4.4. Overwegende, voorts, dat op het ogenblik dat verzoeksters vergunningsaanvraag ontvankelijk en volledig werd verklaard, geen bepaling voorschreef dat de aanvrager van een milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten

diende te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten diende over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting te produceren dierlijke mest; dat het meststoffendecreet van 23 januari 1991 op voormeld tijdstip geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een milieuvergunningsaanvraag, noch verbodsbepalingen die aanleiding konden geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning; dat blijkens voormeld decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan zoals ze toen golden vier mestafzetmogelijkheden voorhanden waren : het opbrengen op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden door een door de Mestbank erkend vervoerder en, tenslotte, afname door de Mestbank; dat de overheid derhalve niet de bevoegdheid bezat om bij wege van het weigeren van een milieuvergunning een toekomstig exploitant reeds vooraf de mogelijkheid te ontfeggen om van een of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken;

2.4.5. Overwegende dat het eerste middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 29 augustus 1996 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling houdende weigering aan Oda DE CLOEDT-TYVAERT om een te Torhout, Edewallestraat 22, gelegen veebedrijf te veranderen, eensdeels, door uitbreiding met 39.500 braadkippen, de opslag van 8.000 l petroleum, 26,8 kW motorvermogen en de opslag van 240 m³ mest en, anderdeels, door vermindering met 100 runderen, 10 varkens en de opslag van 324 m³ mest.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf februari tweeduizend en vier, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.